Mortadelo e FilemÃ³n ao volante

DescripciÃ³n

Resulta cando menos curioso descubrir que unha planta de automÃ³biles chinesa, situada a poucos quilÃ³metros do Arsenal e dos estaleiros de Navantia, pode constituÃr un risco para a seguridade nacional precisamente cando levamos meses falando do proxecto, da sÃºa localizaciÃ³n, do investimento previsto, dos postos de traballo e das sÃºas posibilidades para a reindustrializaciÃ³n de Ferrol. A planta non apareceu onte por arte de maxia. Tampouco o Arsenal, nin Navantia, nin as F-110. A pregunta inevitable Ã©: onde estaba a seguridade nacional cando se deseÃ±aba, negociaba, anunciaba e promocionaba o proxecto?

Quizais estamos ante un Ãºltimo intento de parar a operaciÃ³n. Quizais simplemente ante unha reacciÃ³n tardÃa dunha administraciÃ³n que decidiu mirar agora con prismÃ¡ticos aquilo que levaba meses diante dos ollos. E tamÃ©n pode ser que existan razÃ³ns de seguridade que merezan ser consideradas seriamente. Pero, nese caso, haberÃa que explicar por que aparecen precisamente agora e que cambiou entre o momento en que o investimento era presentado como unha oportunidade estratÃ©xica e o momento en que pasa a ser unha potencial ameaza.

Hai palabras que adquiriron unha elasticidade extraordinaria. â??Seguridade nacionalâ?• Ã© unha delas. Serve xa para un roto e para un descosido, tanto para controlar tecnoloxÃas como para limitar investimentos, vetar operaciÃ³ns empresariais, condicionar infraestruturas ou poÃ±er obstÃ¡culos Ã¡ cooperaciÃ³n con determinados paÃses. Ã?, en boa medida, unha categorÃa importada da nova linguaxe xeopolÃtica estadounidense, na que a competencia econÃ³mica foi progresivamente convertÃ©ndose en cuestiÃ³n de seguridade.

E aquÃ aparece o problema. Que unha empresa chinesa poida estar sometida Ã¡ lexislaciÃ³n e Ã¡s esixencias do Estado chinÃ©s Ã© unha cuestiÃ³n perfectamente lexÃtima que debe ser examinada. Que determinadas infraestruturas ou tecnoloxÃas sexan especialmente sensibles tamÃ©n. Pero hai un salto considerable entre admitir esa realidade e asumir que toda empresa chinesa Ã©, por definiciÃ³n, unha prolongaciÃ³n dos servizos de intelixencia de Beijing.

Se chegamos a ese punto, xa non estamos falando de anÃ¡lise de riscos senÃ³n de sospeita preventiva. E a sospeita preventiva ten a curiosa propiedade de non necesitar demostrar que alguÃ©n espÃa; abonda con dicir que poderÃa facelo.

O argumento ten ademais unha dimensiÃ³n internacional que non deberiamos ignorar. Nos Ãºltimos dÃas, por exemplo, vimos en Arxentina un episodio significativo reportado pola prensa que detallou como a presiÃ³n estadounidense sobre directivos dunha empresa elÃ©ctrica instrumentouse para disuadilos de avanzar nun acordo con Huawei, ata o punto de ameazar coas sÃºas visas estadounidenses. Non Ã© exactamente o mesmo caso, pero forma parte desa mesma atmosfera suxerente dunha competencia comercial con China que deixa de librarse exclusivamente nos mercados e pasa tamÃ©n polo terreo diplomÃ¡tico, tecnolÃ³xico e securitario.

E aquÃ chegamos a Ferrol. Durante meses intentouse relativizar o proxecto de SAIC. DÃxose que se trata dunha planta de ensamblaxe, que non haberÃ¡ verdadeira producciÃ³n, que o emprego serÃ¡ limitado, que o valor engadido non serÃ¡ tan

elevadoâ?¦ Agora descubrimos que aquilo que algÃºns se esforzaban en presentar como pouco relevante poderÃa ser suficientemente importante como para ameazar a seguridade nacional. Nada menos.

Pois non estaba tan mal o investimento. Quizais o problema sexa precisamente ese. Para Ferrol e para Galicia -e tamÃ©n para EspaÃ±a-, a chegada de SAIC non Ã© unha operaciÃ³n menor. SupÃ³n atraer unha grande empresa industrial chinesa, introducirse na transformaciÃ³n da mobilidade elÃ©ctrica, xerar actividade nun territorio que leva dÃ©cadas sufrindo procesos de desindustrializaciÃ³n e situar Ferrol nunha cadea de valor europea. A Xunta presentou o proxecto como o maior investimento industrial internacional en dÃ©cadas, cunha previsiÃ³n inicial de 200 millÃ³ns de euros e arredor de mil empregos directos.

E todo isto acontece, ademais, nun momento no que Europa di querer reducir dependencias, diversificar cadeas de subministraciÃ³n e gaÃ±ar autonomÃa estratÃ©xica. A pregunta Ã© se esa autonomÃa vai consistir en ter capacidade propia para decidir ou en limitarse a decidir aquilo que non moleste ao noso principal aliado.

Porque hai algo profundamente paradoxal en todo isto. Europa reclama autonomÃa estratÃ©xica ao mesmo tempo que corre o risco de converterse nunha extensiÃ³n das estratexias de desacoplamento estadounidenses respecto de China.

E asÃ chegamos ao tÃtulo: Mortadelo e FilemÃ³n ao volante. Non porque a seguridade nacional sexa unha broma. Todo o contrario. Precisamente porque Ã© demasiado importante para converterse nunha especie de comodÃn capaz de aparecer cando unha operaciÃ³n empresarial xa estÃ¡ avanzada, cando os compromisos polÃticos estÃ¡n adquiridos e cando os beneficios potenciais dun investimento comezan a resultar demasiado evidentes.

Se hai un risco real, que se explique a fondo. Se existen vulnerabilidades concretas, que se identifiquen. Se hai informaciÃ³n sensible que poida quedar exposta, que se adopten as medidas necesarias. Para iso estÃ¡n os servizos de intelixencia e os mecanismos de control dos investimentos estranxeiros.

Pero se o argumento Ã© simplemente que unha empresa Ã© chinesa e que, polo tanto, poderÃa espiar, entÃ³n haberÃa que empezar a preguntarse onde acaba a prudencia e onde comeza a paranoia. Porque se cada investimento chinÃ©s pasa a ser contemplado primeiro como unha oportunidade econÃ³mica e despois como unha ameaza potencial, o problema xa non serÃ¡ SAIC. SerÃ¡ que Europa estÃ¡ deixando de decidir por si mesma con quen pode facer negocios.

ETIQUETAS

galicia china SAIC

INVESTIGACION

Paradiplomacia Observatorio de la PolÃtica China

Fecha de creaciÃ³n
27 de agosto de 2026
Campos meta

Autoria : 3717

Subtitulo : Orixinalmente publicado en Praza PÃºblica, 11 de agosto